

Respostes a la ciutadania d'ICV-MES-AS al Ple de 20/06/2018

El senyor Serrano:

“Hola, buenas tardes. La intervención mía, bueno, se puede alargar un poquitín, para concretar y para que todos los presentes entendamos por qué hoy los vecinos de la plaza Macael estamos aquí.”

La senyora alcaldessa:

“Señor Serrano, de entrada, usted tiene un minuto más un minuto para formular... Lo sabe perfectamente porque ha sido concejal y lo conoce.”

El senyor Serrano:

“Muchísimas gracias. Vale, muchísimas gracias.”

La senyora alcaldessa:

“Sabe que siempre hay un poquito más de tolerancia, pero claro, si de entrada ya me está diciendo que se va a alargar un poquito... Es que entonces no ha elegido el formato mejor. El mejor formato para alargarse..., hay otros formatos de encuentro y de reunión.”

El senyor Serrano:

“Vale, estupendo, muy bien. Bueno, en noviembre del año pasado. Hemos llegado a junio, prácticamente San Juan, tres reuniones, en las cuales –aquí están algunos vecinos presentes– les dijimos que nos lo diesen por escrito. Ni por escrito ni por nada, no ha habido ningún punto de acuerdo, al menos en los que ellos se hayan manifestado. Cuando digo «ellos», en plural, me refiero al señor Antonio, que fue a la primera reunión, y luego fue la señora Montse, que fue repetitivo, todo igual, y pensábamos que en la tercera nosotros, los vecinos, estaríamos calladitos, y ellos darían solución al problema. No ha sido así, la última reunión ha sido un poco puñeterilla y molesta. La señora Montse lo único que dijo es que, bueno, ni siquiera el horario del bar de la plaza, ni siquiera el horario. Nos dijo que ya lo dejaría no sé dónde, yo pasé por allí y no había horario ni había puñetas.”

Lo que sí dijo, y esto es molesto, de la forma que se dice, y luego, ahora, con lo que voy a explicar entenderemos que no son formas. Este año la orquesta se va a poner aquí. Oiga, me parece que 150 firmas dicen algo, ¿no? Es el 90 por ciento. Aquello indirectamente es nuestra casa –aquello es nuestra casa. No queremos subvenciones, no pedimos nada, simplemente respeto, que hasta ahora no se nos ha tenido en absoluto.

Y concreto una cosa: la entidad Macael, desde la parte inferior de los dos edificios que caen para la pasarela, por decirlo de alguna manera, que une Molino con la avenida de la Electricidad, si cortamos recto según los planos, que os los he dado, igual hay 30 por 30 hasta la fachada de lo que está edificado. Pues serían 900 metros. Y luego, lo que tiene suelo, techo y paredes, pues también hay otros 300 o 400. La totalidad –la totalidad– no la sé exactamente porque no la he medido, ha sido un cálculo modesto mío, que es igual confundible, pero bueno, aproximadamente unos 1.200-1.300 metros, que una entidad que está allí metida de una forma más o menos directa, más o menos con un descaro, con una desfachatez, se ha hecho... Lo primero, allí había una guardería que se puso, que no sé si tomaron tampoco parecer, pero bueno. Y yo digo: ¿Qué hijo de buena madre dice que no a una guardería? Evidentemente, claro. O a una residencia para personas mayores. Yo creo que esa sensibilidad mínima cualquiera de los presentes la tenemos.

Conclusiones: a día de hoy, son 1.300-1.400 metros que hay, la mitad tiene suelo, techo y paredes para esta entidad, y el resto, como se complementa con lo primero, hemos puesto allí un mármol, además, de los buenos, ¿eh?, normalmente el mármol se comercializa en dos centímetros y este es de cinco, resistente, y bueno, muy simétrico, muy milimetrado, y tenemos una pérgola. Yo digo modestamente: lo público a veces práctico y funcional. Pues, como las personas. Si luego eres agraciado o eres agraciada, pues mejor que mejor, pero práctico y funcional.

Yo digo: de los 168 vecinos que vivimos allí, absolutamente, me sobrarían dedos de una mano para saber las personas que allí, de una forma directa o indirecta, hacen algo. Luego, entonces... Dices: coño, ¿es que no está privatizado! Pero si está privatizado, porque es que los vecinos allí no tenemos nada, ni tan siquiera bancos. ¿Digo esto por qué? Porque a lo mejor no es mejor que haya bancos, porque entonces hay más follón todavía.

¿La pista? Sí, muy bien. Aquello estamos poniendo, estamos incitando a los jóvenes con la bicicleta, con los patines, con el balón a jugar allá. Bueno, este ayuntamiento no tiene problema: prohibido, prohibido y prohibido. Y en un momento puntual, cuando a vosotros os interesa tener contentos a esa entidad, pues no se prohíbe nada. Oiga, no.

Ahora ponemos una orquesta, y aquí que vayan tragando–aquí que vayan tragando–porque las costumbres se hacen leyes. Porque como habitualmente siempre se ha hecho... Pero, a ver, no nos habéis tenido ni gota de respeto. Lo digo con toda honestidad, puñeto, y vosotros lo tenéis que entender. Poner allí una orquesta, como dice la señora Montse, mirando, ¿para dónde dijiste, Montse? Los baffles, no sé si era para Júpiter o para Marte, no lo sé. Vamos, ¿eso es meter un elefante en una cacharrería! Nosotros exigimos nada más que respeto y silencio, nada más, palabra de honor que no queremos más cosas.

Entonces, ¿sabe usted lo que pasa con estas cosas? Que hay un viejo refrán, malsonante, que dice lo siguiente: después de cornudos, apaleados. Y yo pienso una cosa: que las cosas no son así. Y ahora me dirijo a usted personalmente, señora Pilar, y se lo digo con toda honestidad.”

La senyora alcaldessa:

“Pues, se le ha acabo el tiempo. Es que, de verdad...” “

El senyor Serrano:

“Perdóneme...”

La senyora alcaldessa:

“Le voy a dejar que lo formule, pero se lo voy a decir de verdad. He empezado a contar. Eran las 19:53. Ahora van a ser las 20:00 horas. Tiene 7 minutos. Le he dicho: «Tiene uno más uno y tendremos...» Claro. Entonces, nos ha dicho refranes, nos ha dicho de todo, pero lo importante es que usted, a parte de los refranes, del refranero, nos recuerde exactamente la cuestión a formularnos.”

El senyor Serrano:

“Bueno, vale. La cuestión...”

La senyora alcaldessa:

“Ustedes tienen el derecho a venir al pleno. Un momentito. Todo el derecho a venir al pleno y a formular las quejas, claro que sí. Pero claro, es que lo que hay que hacer es formular la pregunta, exponga, haga la queja, pero claro, si nos vamos a los refranes, el minuto se le va.”

El senyor Serrano:

“Si en seis meses no hemos tenido tiempo de nada, porque nos habéis cambiado la fecha cada vez que han querido, puñeto.”

La senyora alcaldessa:

“¿Usted va a formular...? Es que, señor Serrano, de verdad. Se le ha acabado el tiempo hace rato, fórmúlelo.”

El senyor Serrano:

“Usted tiene 156 firmas, o 150 firmas, y usted tiene que hacer el ejercicio de la democracia. Y, aparte de eso, tener la sensibilidad suya para no enfrentarse a los unos con los otros. Usted lo que no puede es tener contento a un colectivo y encabritado al resto de los vecinos. A partir de ahora, vosotros sois responsables, más vale que no ocurra algún enfrentamiento. Eso es fácil de arreglar, se puede poner a 400 metros y el que quiera música que vaya y el que no, que no vaya. Así de fácil. ¿Verdad que es muy fácil?”

Yo ahora les rogaría a los grupos políticos que se manifiesten, porque parece ser que yo estoy diciendo una locura. El que quiera música que vaya, y el que no, no. Meterla allí, en la plaza Macael, poner 200 personas esa noche y poner una orquesta, a parte del ruido que hay, bueno, es que no tiene sentido. Ya está, simplemente eso. De usted depende que haya un entendimiento, si no, habrá un enfrentamiento, como ya se está creando, ¿eh?”

La senyora Millà:

“Bé, en primer lloc, als veïns de Can Vidalet que tenen aquest problema amb la plaça Macael. A mi em sembla que, pel que entenc, són quatre blocs, i en aquests quatre blocs sembla ser que hi ha uns 160 habitatges, o una cosa així, i si de 160 habitatges, 150 han signat un document queixant-se, alguna raó deuen tenir. I entenc que, no sé, des de l'ajuntament alguna cosa s'haurà de fer.”

La senyora Herranz:

“Val, doncs... amb la referència que alguns grups d'aquí han fet de la justícia, la pregunta és per a tots els grups. Creieu que la justícia espanyola és justa i imparcial? Ja, ja, ja.”

Com expliqueu que els tribunals europeus no concedeixin cap petició d'extradició de la justícia espanyola? Bé, tots ho sabem, per què no la concedeixen.”

La senyora Millà:

“A veure, la justícia espanyola és justa o imparcial, em sembla que ja ho vam dir el mes passat. Segurament que hi ha, vaja, segur que hi ha jutges arreu del territori que són justos, que són imparcials. Els que en aquests moments estan implicats en tot el procés, està clar que no són ni justos ni imparcials, són totalment partidistes i denunciem la manca de separació de poders.”

La senyora Martínez:

Pregunta a tots els grups municipals:

“Si tots coincideixen en què les acusacions contra l’Adri no es corresponen amb la realitat, no troben una mostra d’incompetència que no s’hagi aprovat una declaració institucional?”

I continuant amb la segona pregunta: no creuen que d’aquesta manera creen desafecció dels ciutadans envers els seus polítics? Gràcies.”

La senyora González:

Pregunta a tots els grups polítics:

“Acaben d’aprovar una declaració institucional amb molt bon criteri, que desenvolupa aspectes dels drets humans, però molt de vostès no han volgut aprovar-ne una en defensa dels drets humans que se li estan negant a l’Adri. Vol dir que els importen un carall els drets humans de l’Adri i la resta de persones que es troben en la seva situació?”

Segona pregunta: només pensen defensar els drets de les persones properes a la seva òrbita política, independentment de si es tracta d’una causa justa o no?

I per finalitzar, informo que la lluita contra el Pla Caufec continua viva. La lluita perquè l’Adri torni a casa continua viva. La lluita perquè aquest poble sigui dels espluguins i les espluguines continuarà viva. Perquè vostès, encara que vulguin, mai ens podran aturar. Gràcies.”

El senyor Manyé:

Pregunta a tots els grups polítics:

“Què penseu que el regidor de Ciutadans, senyor Roldán, es dediqui a difondre notícies d’OK *Diario* referents a Esplugues, que contenen falsedats manifestes? El penseu demandar?”

La senyora Millà:

“Bé, també em sembla que ho vaig dir la setmana passada..., ai, el mes passat. Jo entenc que el grup, no el grup d’Esplugues sinó el Partit de Ciutadans, en general, són uns provocadors de conflictes professionals. Llavors, aprofiten qualsevol cosa, s’inventen, i avui ha quedat ben palès, el senyor Roldán s’ha inventat un text de la

moció que no era, però bé, és igual, tot val. De moment ho hem dit, i endavant, i així és el que ens passa.”

El senyor Brugués:

Pregunta per a tots els grups municipals:

“Creieu que l’actitud dels grups municipals, és a dir, de vosaltres, davant la proposta de declaració institucional en defensa dels drets de l’Adrià, ha estat honesta? Moltes gràcies.”

La senyora Millà:

“Quant a la moció, la declaració institucional, si hem sigut honestos, a veure, clar, jo parlaré pel meu grup. Entenc que sí, que nosaltres hem sigut honestos. Que ho ha sigut tothom? No ho sé, això cadascú haurà de dir-ho.

Tot i no haver estat en les negociacions jo personalment, penso que no hi ha hagut mai voluntat per part d’algun grup polític o d’alguns regidors d’arribar a un consens. Qualsevol excusa era bona per tirar-se enrere.”

La senyora Collazos:

“Hola, bona tarda a tots. Jo sóc la cosina de l’Adri. L’Adri i jo ens portem 12 anys, i com que sóc la seva cosina gran, quan era petit vaig fer-li de cangur durant una pila d’anys. Cada dijous l’anava a buscar a l’escola pública, on vam estudiar tots dos, l’Escola Lola Anglada, on vam rebre una educació basada en els valors, l’esperit crític i la cultura de pau –la cultura de pau. Estem molt orgullosos de la nostra escola.

Sovint, a la sortida de l’escola anàvem directes al parc Pou d’en Fèlix a jugar amb els seus amics del barri. Jo a vegades li proposava un pla alternatiu: «Va, Adri, et fiques guapo i ens anem a veure una peli al cine a Barcelona», però ell sempre, sempre, preferia quedar-se al Pou d’en Fèlix. «Va, que berenarem creps.» I ell em deia: «I si fem un gelat a la Tutti?»

L’Adri no aixecava ni dos pams de terra i ja era un espluguï «empedernit», com tota la nostra família. El nostre besavi va ser el carter d’Esplugues durant molts anys, els nostres avis han passejat orgullosos aquests carrers durant anys. Avui a l’Adri només li quedava una àvia, els dos avis van morir fa uns anys, i l’altra àvia que ens quedava ens va deixar aquest mes de gener. De debò que m’alegro que la meva àvia no estigui aquí i hagi hagut de veure com el seu net havia d’exiliar-se, com van

haver de fer tants familiars estimats per ella durant la Guerra Civil i el franquisme. Sempre en parlava, la meva àvia, dels seus cosins exiliats a França. I ara de debò que sento que és una sort que no hagi hagut de veure aquest malson.

Però segueixo, perquè els nostres pares, tant els de l'Adri com els meus, van conèixer-se i van enamorar-se en els carrers d'aquesta ciutat, i han sigut persones actives i compromeses amb la vida social i cultural del poble, com l'Adri, que va mamar des de ben petit d'aquesta estima i respecte pel seu poble i per la seva gent, com ha demostrat durant tots aquests anys d'activisme i compromís amb els nostres carrers.

A tots els que avui us hi heu abstingut, què esteu fent? Què esteu fent, PSC? No us fa vergonya? Esteu abandonant un fill d'Esplugues, l'esteu abandonant. No diguis que li diries al teu fill que s'entregués a la justícia, perquè no és justícia espanyola el que hi ha aquí, és injustícia. Hi ha gent a la presó que no ha fet res, i el meu cosí no ha fet res.

Els que heu dit que no des del principi, aquella senyora d'allà que no sé com es diu, aquella regidora que ha dit que no, i *que lo sentía y que con todo el dolor*, no, no diguis amb tot el dolor davant de familiars i amics que sí que senten dolor de veritat, perquè tenen el seu amic i família a fora, molt lluny. El meu fill, que naixerà a l'agost, i de qui serà padrí l'Adri, no podrà conèixer el seu padrí fins que no se'n vagi a quilòmetres a veure'l. Això és dolor. Dir que no no és dolor, és falsedat, és hipocresia, dir això. Si dius que no, digues no i amb molt de gust, no em diguis que amb dolor. Això no és dolor, si tens dolor no dius que no a aquesta moció, que ens hem treballat molt, a més.

Bé, i després d'això, deixeu-me que us digui que això, ho creieu o no, passarà factura, perquè no atrevir-se, o el que és pitjor, no dignar-se a plantar cara a aquest feixisme d'ultratomba que avui acusa i persegueix l'Adri tindrà conseqüències. Potser no avui ni demà, però donar ales al feixisme i la repressió sempre, sempre, té un preu molt alt, massa alt, i potser arribarà un dia en què també a vosaltres se us perseguirà per les vostres idees. I malgrat tot allà hi serem nosaltres, com sempre, sols al poble, salva el poble, i ja ens ocuparem que les noves generacions, com la que jo duc dins, ni oblidin... (*veus de fons*)... estic parlant, eh?, perdoneu-me.

(*Veus de fons.*)

Estic parlant. Això és de molt mala educació, tu ets l'alcalde, per favor."

La senyora alcaldessa:

"El que no podem consentir és sentir «perseguit per les idees» en el plenari d'una ciutat que és democràtica, això és el que no es pot consentir, no es pot dir «perseguit per les idees»."

La senyora Collazos:

“Puc acabar? Puc acabar i tu no m’has d’interrompre. Puc acabar? Tu creus que m’has d’interrompre mentre estic xerrant? És que em sembla bastant malament.”

(Veus de fons.)

La senyora alcaldessa:

“«Us perseguiran per les idees», hem sentit.”

La senyora Collazos:

“Estic dient que si doneu ales... Em deixes parlar i m’escoltes? Per favor, quina poca alçada. Quina poca alçada, sí.

Estic dient que vosaltres, si algun dia se us persegueix per les idees, aquí estarem nosaltres per defensar-vos, tot i que les meves idees amb el PSC evidentment estan a l'altra banda, però sols el poble salva el poble, i aquí estarem nosaltres lluitant perquè vosaltres pugueu dir el que vulgueu, no com el meu cosí, que se n’ha hagut d’anar, i vosaltres aquí amagant el cap sota l’ala en comptes de donar la cara per ell. Res, i ja està, i que després d’això, nois, no cal dir res més.”

La senyora Millà:

“M’ha agradat molt la intervenció, em sembla que era de la Carlota, ara no sé, que ha dit, a part de tota la intervenció que ha fet, ha dit que quan ens persegueixin, o quan es persegueixi altres idees com ara s’estan perseguint, que aquí estarem nosaltres per defensar-los. Nosaltres defensem fins i tot que els que diuen mentides les puguin dir. I em sembla que res més.”